

■ در جامعه‌هایی که سنت‌های فرهنگی در آن غنی و جاافتاده است و جامعه بسامان و از نظمی استوار و متین برخوردار، رسم است که هرگاه بزرگی از میان آنها رخت بربندد، وفاداری به راه و آرمانهای آن بزرگ با برگزاری مراسم یادبود پایان نمی‌گیرد، بلکه پس از این تازه کار آغاز می‌شود. و دستکم جمع‌آوری کارهای ناتمام و انتشار مجدد آثار قبلی انجام می‌گیرد و با بررسی کارهای آنها، به ترویج و انتشار وسیع‌تر آثار و دیدگاههای هریک می‌پردازند. مؤسسه یا بنیادی با نام او و با هدف توسعه و تداوم دیدگاههای او تأسیس می‌شود و تا هنگامی که تاریخ پذیرای بیش از این بزرگان باشد، جامعه‌ای که آنان در آن زندگی می‌کرده‌اند، به آرمانشان وفادار می‌ماند.

در جامعه‌ها اما، متأسفانه معمولاً خلاف چنین راه و روشی روی می‌دهد. در نخستین روزهای درگذشت هر بزرگمردی هیجان چشمگیر و روزافزونی در ما جان می‌گیرد و پس از چندی کم‌کم فرو می‌نشیند و صادق باشیم، گاه حتی در پی یکسال و دو سال آن بزرگوار فراموش می‌شود. تا مگر دهه‌ای، یا صده و حتی هزاره‌ای پس از آن به دنبال ضربه‌ای تاریخی به ناگاه به یاد آوریم که صدافسوس که این سینا یا خواجه نصیر درگذشته است.

متأسفانه این روال انگار در خصوص استاد گرانقدر گرانمایه حسابداری ایران نیز دارد تکرار می‌شود، کسی که سهم چشمگیری در بنیانگذاری و رشد و توسعه حسابداری نوین در ایران داشته، الگویی درخور توجه از حسابدار حرفه‌ای از خود بجای گذاشته است، سی سال این رشته از دانش را به مؤثرترین شکل ممکن در ایران تدریس کرده و به تقریب حدود پنجاه هزار حسابدار برای کشور تربیت کرده است و بیش از ۱۲ کتاب معتبر و سه هزار صفحه مطلب در زمینه حسابداری از او به جای مانده، گفتار و کردارش یکی و یگانه بوده و سطح بینش و نگرش علمی جامعه حسابداری ایران را ارتقاء بخشیده است و تا واپسین روزهای حیات خود بر این روش بوده است... و ما افا تاکنون هیچ کار جدی در جهت توضیح مضمون هدفها و آرمانهای او انجام نداده‌ایم تا شاید راه و روش او را بیش از پیش و برای همیشه ترویج کنیم و به حیات او تداوم بخشیم.

استاد سجادی نژاد و شوق و اشتیاق بی‌مانندش را در آموزش دادن، آموختن و عمل درست از باد

■ نبریم.

در بزرگداشت استاد
حسن سجادی نژاد،
مانند او صریح باشیم.